

„Po telegrafu to ni mogoče, dragi. Saj boste vi imeli kake druge, ki odpro sobo, sicer bo treba iti po ključarja.“

„Ne bo treba! Jaz imam od vseh stanovanj po dvojne ključe, da si najemniki lahko pomagajo, če kateri po naključju svoje zgubi.“

„Tedaj odprite, prosim, in bodite priča, da bomo vse tako sabo vzeli, kakor bomo našli.“

Gospodar gre po ključe in odpre in jaz vstopim z dvema civilno oblečenima policijskima agentoma. Po sobah je vse lepo pospravljeno, omare in miznice zaklenjene.

„Je hišno orodje njegovo?“ prašam nazočega gospodarja.

„Ne! Le uni dve škrinjici, ki stojite tam v kotu. Vse drugo je moje.“

„Tedaj bo treba vse odpreti, da vzamemo ven, kar je njegovega, in spravimo v škrinjici.“

Gospodar se malo obotavlja, a ko mu zagotovim, da bom plačal škodo, če se je pri odpiranju po ključarji kaj zgodilo, privoli in pošlje po ključarja. Po omarah in mizah ne najdemo družega, nego nekoliko obnošene obleke, nepopisanega papirja ter časnikov. Vse to zložimo in zvežemo skup in odpravimo z zaklenjenima škrinjama skup v mojo pisarno. Tu dam odpreti tudi škrinji, a v njih je le nekaj knjig in novejše obleke, družega nič. Temu se nisem posebno čudil, ker sem vedel že naprej, da je hudodelnik vničil vse, kar bi utegnilo le količkaj kazati sled za njim. Vendar ukažem vse to shraniti. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Čudne vremenske prikazni.* Ko po večem delu našega cesarstva vlada sedanjemu času primerno vreme, se bere o tako silnem deževju prve dni tega meseca na Českem, da je reka Laba (Elbe) velike povodnje včinila v Pragi in več drugih krajih. Vrh povodinj pa je v Pragi in v okolici 8. t. m. skor z jasnega neba grmeti in bliskati se začelo kakor poleti, potem pa je s silnim viharjem snežilo. Prav tako je bilo tudi na Dunaji. In čudno! tudi na Kranjskem v Mokronogu (drugej menda nikjer) je 7. dne t. m. grmelo in treskalo kakor poleti. 9. dne t. m. pa je padlo na Semeringu in poleg južne železnice še dalje v gornjem Štajarskem snegá za čevelj na debelo.

* *Pater Sechi, eden najslavnejših zvezdoznancev,* je nedavno umrl v Rimu. Rojen leta 1818. v Reggiji je stopil v samostan jezuitov, postal profesor fizike in matematike in spisal mnogo naravoznanskih knjižic, posebno preiskave o solncu in nepremičnih zvezdah; najimenitniše njegovo delo pa je „Le soleil“, ki je v Parizu leta 1870. na svetlo prišlo, v katerem preiskuje solčne maroge in solčna mraknenja. Zapustil pa je nedovršeno delo o „kemiji solnca“.

* *Največi bogatini svetá* dandanes so: Amerikanec Makey, Rothschildi, Amerikanec Jones in Angleški vojvoda Westminsterski. Premoženje Amerikanca Makey-a se ceni na 1100 milijonov mark (marka je 50 krajc. po našem denarju) z 25 milijoni gold. letnega dohodka, — Rothschildovo na 800 milijonov mark z 20 milijoni gold. letnega dohodka, — Jonesovo na 400 milijonov mark z 10 milijoni gold. letnega dohodka, — vojvoda Westminsterskega na 320 milijonov mark z 8 milijoni gold. letnega dohodka.

* *Tako grozna lakota je v Kini,* da glavar dežele Honan samo v tej deželi stradajoče ljudi šteje na 2 milijona, za katere se vsak mesec 300.000 pikul rajža potrebuje samo zato, da glada (lakote) ne mrjó. Z

vsem denarjem, ki ga je vlada za nakup živeža dovolila, pa ni bilo mogoče do sedaj več kupiti, kakor 140.000 do 150.000 pikul rajža. — Tem revežem bi pač lahko zdatno pomagali gori imenovani bogatini.

Naši dopisi.

Iz Gradca 6. marca. — Kakor drugi škofje, tako je tudi naš prečastiti knezoškof Zwerger razposlal o začetku pôsta pastirski list vernikom svojim in duhovščini svoji. Da liberalni brezverci to škofovo pismo pisano gledajo, nam bode verjel vsakdo, če mu povemo, da — poleg postnih predpisov — z gorko besedo razlaga važnost volitev za deželni zbor. Blagi gospod vé in vidi, kako vse žile napenjajo liberalci, da bi od Bismarka osnovani „kulturkampf“ tudi v Avstriji čedalje bolj prodiral in katoliško vero uničil, kajti „boj, napovedan naši veri“, to je „kulturni boj“. Viši duševni pastir, ki ima skrbeti za duševni in telesni blagor svojih ovčic, ne sme tedaj prezreti nobene prilike, da bi glasú svojega ne povzdignil za opomin, naj čujejo, da društvo človeško ne trpi škode. Tako je storil naš prečastiti gospod knezoškof. Volitve deželnih poslancev za deželni zbor Štajarski so bile razpisane, ko je za pustni čas začel zlagati pastirski list. Srce ga je tedaj gnalo, za predmet te okrožnice izbrati si govor o veliki pomembni volitev pravih mož za deželne poslance. Zato vsacega, bodi si kakoršnega koli stanú, svetnega ali duhovnega, kliče na volišče, rekoč: „voliti poslance ni samo le važna pravica, ampak tudi sveta vestna dolžnost vsacega, kdor ima to pravico. Od volitev pravih mož ni samo odvisna svetna, ampak dandanes tudi večna sreča; le, če takih mož večina sedi v zborih, se bode povrnil blagoslov Božji, ki nas je povsod zapustil tako, da čedalje globokeje gazimo v nadloge in revščine.“ — To so krepke, pa tudi resnične beseda našega škofa, ki ne spada v vrsto nekaterih svojih kolegov, katerim so volitve le posvetna reč, v katere se duhovščina celó mešati ne sme! Se vé, da taki glasovi izvirajo le iz ust onih škofov, ki so od glave do nog vladni možje ali kakor se dandanes imenujejo „ces. kralj. škofje“, kateri vladi, če tudi njenih načel ne odobrujejo, nočejo sitnosti delati s tem, da bi duhovščina pospeševala volitev vladi nasprotnih kandidatov. Pomenljiva je tedaj beseda prečastitega našega škofa, ki jo nahajamo v pastirskem listu, da volitev se udeležiti ni le pravica, temveč dolžnost tudi vsacega duhovna, ki ima volilno pravico.

V Gorici 10. marca. — Dežja potrebujemo! To ni morebiti posebno zanimivo za čitatelje „Novic“, a toliko važniše za nas. — „Kórsa“ pretekli terek ni bila prav živahna. Ljudi se zbere vsako leto veliko na Travniku, ali nekdanjih „kórs“ Goriških ni moč več oživiti. Ne grá, ne grá! — Jaz si moram glavo lomiti, ako hočem kaj novic skup spraviti za „Novice“ — taka suša je v Gorici; drugim pa neki zmanjkuje prostora za — prazno slamo. Hočem reči, da — potem, ko nas leto in dan že osrečuje dnevnik „Goriziano“ — začel bode odsihmal tudi „L' Isonzo“ izhajati kot dnevnik. Evviva il progresso! Naši Goriških časnikarji so, kakor kmetje z zvonovi. Če imajo v eni vasi nove, velike, ubrane zvonove, hočejo jih koj imeti tudi sosedje po drugih vaseh. Razloček med kmeti in gospodi časnikarji je le ta, da zvonilo na kmetih je navadno ubrano, časniki pa so sicer včasih veliki ali ubrani le na eno plat — liberalno namreč in negativno. „Isonzo“ bo tedaj izhajal vsak dan. Preselil se je iz Pater nollieve tiskarne v Seitz-ovo. — V seji našega mest